

Süreyya Aktaş 4

- şiirler -

Yayın Tarihi:

09.08.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Süreyya Aktaş 4

Kendime Ait

Açım

Ben! ... Açım! ...
Câhilliğin açlığı var içimde...
Kurak bir çöl gibi yanar, yüreğim...
Bilgisizliğin eşğinde...

(GAZETE' de yayınlandı.
1989-1990

Süreyya Aktaş 4

Anahtar

Gümüş Adam ile Karşılaştığım Gün:

"Yolculuğum nedenleri ve niçinler, kendi içerisinde çözmeye çalışan, "Gelişim Vagonumun Penceresinden" baktığım, ve "Gümüş Sihir Tepsisi" yi gördüğüm, üzerine fark ederek yerleştirdiğim, renkli çiçek yaşantıların; sonsuz ötesinde bulunan varoluşçu korkularla savaşıyor bir durumdaydım. Kendimi suçlayarak geçirdiğim güne rastlamıştı. "Ay, Güneş, Yıldız" üçlüsü bana gülümseyerek, "Gümüş Gerdanlık Tabakları" göstererek, " Farkında lığının Farkında lığıyla", "Geçmiş, Gelecek, Bugün" e, bir kez daha "Yüzleşerek" bakmam gerektiğini hatırlattı. Ve yine "Gümüş Bardaklar ile Süslenmiş Tepsim", "Gelişim, Değişim, Dönüşüm" raylar üzerinde: - "Amaçlar, Hedefler" kurarak, "Kaybolan Gümüş Kaşıkları" arayışıyla yolculuğa çıkmalıyım diye düşünüyordu.

"İçimdeki Kelebek Çocuk" ...

"Yaşama bir şeyler katarak yolculuğa çık." Diye sesleniyordu. Ve insanları korkularıyla yüzleştirmeli, tabiri caizse "AYNA" olmalısın diyerek tekrarlıyordu. Aynadan ziyade farklı bir şey yapmalıydım... yapmalısın...tüm dünya yapmalı" ... diyordu.

Gümüş Adam ilk adımı boşanarak atmıştı:

Ve Ayvalık'tan, İstanbul'a gelmişti. Yeni başlangıçlar için...

Ben mi...

daha sonra adına diploma verdiğim ve kabul etmeyen değerleriyle ileriki zamanlarda insanlardan zarar gören "Ay Adam" diplomalı, Marmara Üniversitesinden yeni mezun olmuş, "Yönetim Danışmanının" yanındaydım.

Bana dönerek

- "Kültür ve Değerlerini" sen bul. Ve korkusuyla sen yüzleştir." Dedi. Mesleki alandaki gelişimleri kendisi, kültür bölümünü bana bırakmıştı. Uygulamam da bilgi ve hayal gücü sahibiydim.

fakat, becerim yoktu. Ve belki de bir tekniğim yoktu.

"Asla Vazgeçmeyecektim. Bu bir fırsattı."

Heyecanla görevimi başardım...

Her insanın büyük önem verdiği bir değeri olmalıydı. Ve hatta sorumluluk alması gerektiği idi. Yani her insan sorumlu ve yaşama müdahale edebilmeliydi. Kişilik ve Karakter Analizini yaptıktan sonra, yaşama ait değerlerini içeren diplomasını yazdım. "Gümüş Adam" ... Aslında dönüşüm noktasını yaşayan adam, sorumsuz insanların çerçevesinde

10

"aile,meslek, çevre"sini değiştirmiş, geçmiş ve gelecek arasında bir noktada kalmıştı.

Ne geçmişini kağıda dökebiliyor, ne de geleceğinin resmini çizebiliyordu.

Ben mi...

"Gelişim Mola Kapısı" önündeyim... Ve, "Gümüş Adam" yanımda:

"Dünü ve bugünü bir tarafa bırakıp, geleceği için bana hangi değerler yardımcı olabilir düşünceleri içerisinde yolculuğu "özgürlük korkusu" ile "gelişim vagonum" da sürüp gidiyor. Aradığıysa "Gümüş Balık Adam"ın ve "Birliktelik Adam"ın "Sorumluluk"

"Değeri ve Kültürü", olan

"Başarı, Güç, Uсталık" peşinde koşuştururken" :

Benim içimdeki kelebek çocuk

"Sorumluluk Felâfesi" hatırlatır gibi porteler üzerine notalar konduruyordu. . "İlk gün, ilk adım ile başlarım işe, yolculuğum sürer

kendini değiştirmeye, dönüştürmeye, geliştirmeye, unutulana tek Şey var
aslında (bakış açısı *** espri) Bugün hayatının geri kalan kısmının ilk
günü...” Gülümse yleyse...
Süreyya Aktaş

Süreyya Aktaş 4

Anahtaru

yolculuğum " Özgürlük Korkusu ve Yalnızlık Korkusu" içerisinde sürüyor...

Ay Adam dönemlerini bırakıp, Olgun Adam'ın işyerinde kendi vizyonumu, misyonumu yapmaya başladım. Bir buçuk sene geçti. Olgun adam tam İstanbul Beyefendisiydi ve "Reiki" yapıyordu. Kendisi Çınarcığa yazlığa giderdi. Ölümü çok çabuk oldu. Kanserdirdi... Eğer

11

yaşamda bir amacınız yoksa ölüsünüzdür. O dönemlerde bir gün, gülmeye ihtiyacı olan bir kız arkadaşım bana telefon açtı. Uzun süredir görüşmediğim biriydi. Ses tonu kendini ele veriyordu. -" Beni kurtar, bana yardım et." Daha sonra " Gülümse Kadın Diplomasını" teslim alacaktı. - " Yeni bir misyona sahibim. İnsanlar "özgürleşecek, gülümseyecek, farkında lığa varacak." Hadi gel ben Kadıköy'deyim. "Gülümse Kadın" geldi. Sorunu "Gümüş Adam" dan farklı değildi. İki çocuğu ile ne yapabileceğini düşünüyordu. Aldığı eğitimler ve eğitimciler yardım etmemişti. Yada edememişti. Kişilik ve Karakter Analizine başladım. İçindeki Palyaço espriler buluyordu. İşin sırrı her olumsuz kelimeye bir Palyaço burnu takıp, etrafındakileri güldürmektir... Sanırım en başarılı çiçek... etrafındakilere ışık saçıyor ve bugününün farkında lığını yaşıyor. Ve arada sırada beni arar, beni güldürür. Yaşam çok güzel. Der. Eskisi gibi...

Ben mi...

" gelişim mola kapısı önündeyim.

Ve, "Gülümse Kadın" yanımda...

- " Dünü ve bugünü bir tarafa bırakıp, geleceği için bana hangi değerler yardımcı olabilir düşünceleri içerisinde yolculuğu "Özgürlük Korkusu" ile "Gelişim Vagonum" da sürüp gidiyor. . Aradığıysa " Gülümse Öz Benlik Köyü" ve " Gümüş Adam"ın "Gümüş Sihir Tepsisinde" bulunan değerlerine ve kültürüne sahip çıkmaktır. Beyninde başarısızlıklarıyla dolu nedenleri, niçinler vardı. Fakat, içindeki palyaço sağduyuluydu. "Gülümse Öz Benlik Köyünün" insanları artık delirmeyecek, sokaklarda ve hastanelerde deliler olmayacak," diye sesleniyordu. Sağduyu artık konuşuyordu. Sorumluyum...

Böylece başlayan gelişim:

- " insanlara başvuru kağıdı uzatırken sorumluluklarını soracaktı bir kez daha... Bunları benimle paylaştığında değiştirmek istediklerini, tedavi kısmını da anlattı."

-" Ben mi... sadece "Değer ve Kültür"e sahip çıkılması gerekliliğini hatırlat insanlara... Nefret duyan insanlara Sevgi aşılmalıdır!... Utanç duyan insanları Onur aşılmalıdır!... Korku dolu insanlara Mutluluk aşılmalıdır!... Yalnız insanlara Huzur Aşılmalıdır!..." dedim.

"Gülümse Kadın", güldü. Ve devam etti. Arı olayım. İnsanları sokayım, zehirlensinler daha iyi olmaz mı?... Sorumsuzlukla yağılan konuşmalar kişilik ve karakter sarsılmalarında son bulur böylece... "Benlik Depremi" yaşanmaz, kökten halletmiş oluruz." Dedi.

Gülümse Kadınla olan "Öz Benlik" yolculuğumuz da:

12

sık sık gülmeye başladık. Artık her şeye gülebiliyorduk. Gülmek rahatlık veriyordu. "Gülümse Kadın Felsefesini" kullanmaya başlamıştı bile... - " Benlik Köyü Sakinleri" problemlerinizi havuzun dışında bırakın, duş alın, arının öz benlik köyü yolculuğuna başlayın...Çılgınca bağıriyordu... " Havuza atlayın... dertlerinizle top oynayın" stratejisiyle " Öz Benlik Espri

Penceresinden" gülümsüyordu yaşama...

"Gelişim Vagonum" bana hep hatırlatırdı. " gülümsemek ve gülümsetmek adına hayatımıza espri penceresinden görmek, herkesin söylediklerine espri yazmak, hem huzuru getirecek, hem de huzur dağıtacaktır diye , hemen başlamak gerekiyordu gülümsemeye... Ertelemeden..."

Gülümse Kadın gülümserken kendine Arı diyor, fakat içindeki palyaço ona

" Gülümse Benlik Köyü Muhtarı Reyhan adındaki Melek" unvanını vermişti. Ve kendisi " Güneş Olmak" için yola çıkmıştı bile..." , yaşam ona "Gülümse Gül Ağacı Bahçesinde" yaşayan ağaçları, hayvanları, gözden geçirmesi gerektiğini belirtiyordu. Değişimci lale ördek, Gelişimci zeliha geyik, Dönüşümcü gamze horozu" kendini bil ve kendini tanı yolunda konuşması gerektiğini hatırlatıyor ve yaşam ona gülümsüyordu. " Gülümse Gül Ağacı bahçesinde" yaşam mücadelesi veren ağaçların belliydi." Geçmiş ölümlen incir ağacı, Geleceği yok sayan üzüm ağacı, ve Bugünü yaşayan kiraz ağacı" güneş olmak istiyordu.

Gülümse Kadın, Güneşe sahip olursa, tüm dünyayı keşfe çıkacak ve insanları güldürecekti.

Evlerin penceresinden girerek en karanlık ve soğuk değerleri değiştirebilecekti. Gülümse Kadına göre " gülümse öz benlik köyündeki meskenlerine bir isim takılmalıydı. Kapılarının üzerinde bu evden alacağınız kültür ve değer şudur. Diyen kartvizitler olmalıydı. İçindeki Öz Benlik Köyü altı aileyi barındırıyordu. Ve her ailenin meskeni bir değer ve kültür içeriğindeydi. "Saygı, Yaşam, Huzur, Mutlu, Başarı ve Ay..." çıkılan yol geleceğe ve gelişime çıkan yolda sorumlu, müdahale eden kişilik ve karakterleriyle hep aynı doğrultuda yüzüyorlardı.

Güneşe sadece kabullenmek ve değer görmek adına ışık saçıyordu...

Gülümse Kadın, Güneşe sahip olursa, tüm dünyayı keşfe çıkacak ve insanları güldürecekti. Bu meskenlerde yaşayanların, Öz Benlik köyü sakinlerinin de bir görevi bulunmalıydı. Birlikteliği sağlamak için yada yeni ağaçlar dikmek ve sokaktaki hayvanlara yiyecek vermek için Benlik köyü sakinlerinin değerlerini kabullenmeleri gerekiyordu. , " Özgüven, Empati, Enerji, Beceri, İletişim, Kendini İfade , Bilgi, Beceri, Hayal Gücü" yaşam yolculuğunda boğulmadan yüzebilmeliydi.

13

Gülümse Öz Benlik Köyünü, farklı olmak ve insanların fark yaratmalarına yardımcı olmak için aydınlık yolunda geleceği yok sayarak, geçmiş ölümlen, bugün yaşamak adına çıkılan yolculukta güneşimizi tüm karanlıklara yayarak aydınlatacağı hiç durmadan...İnsanların potansiyellerini ortaya çıkarmak, gerçek huzuru ve başarıyı yakalatmak, yetenek ve becerilerini geliştirmek, yaşadıklarımıza gülümsemek becerisini, becerebilirsek eğer, içimizdeki gerçek cevheri keşfeder, ruhen sağlıklı, maddi manevi espri anlayışıyla rahatlatmakken, Ön hazırlık peşinde geleceğe hazırlanırken, kitaplar, kasetler,seminerleri temize çekmek, kitaplarda gülümse kadının özünü bulmak, resim defteri, renkli kalemler, sinema, tiyatro, gazete kupürlerini esprili halka dağıtmakla olacaktı. Güneşi yüreğine koyarak...

Süreyya Aktaş

Süreyya Aktaş 4

Bizi Seviyorum

HAYATIMA GİREN EN GÜZEL VARLIKSIN. HEP BÖYLE KALACAKSIN.

SENİ SEVİYORUM

HAYALİNİZİ YAKALAYAN ZEMİNLER

Değişim vagonu ile karşılaştığım gün:

" - Aynaya bak. Ve, gözlerinin retinasının derinliklerinde sakladığın rengini gör." dedim.

Geçmişini özgürleştirmeli ??? ... Geleceğine gülebilmeli !!! ... Bugün için farkında olabilmelisin... ??? !!! ... " dedim.

Bana baktı hafif gülümsedi. Sonraki karşılaşmamızda:

" - Sorumsuz insan dünyada bastırılmış duygularıyla yaşar. " diye cevapladı.

Niçin ??? İlk karşılaştığımız gün bu cümleyi sıcağı sıcağına kurmadığını merak ettim. Kendini anlatmaya başladı. Ve özgür olmak çok hoş bir duygu diye devam etti sözlerine ... İlerleyen günlerde birkaç defa karşılaştık. Telefonda ve Internet aracılığıyla ... gönderdiğim analizi yapmadı. Bende sesimi çıkarmadım. Bana göre fırsatı kaçırmak, ona göre ise:

" - Bu soruları daha genç birileri ile yap. O sorular bana çok ağır gelir." dedi.

Amaçsızlık ve Ölüm korkusu sezinledim. Vurdumduymaz ve İşkollük. Aslında kendisine anne, teyze yada abla denilmesinden nefret eden biri olarak bu cümleyi kurmuş olması bana ikilem yaşadığını ve fakat kararlı olduğunu bir kez daha vurgulatarak hatırlattı. Tebessüm ettim, haklı olabileceğini başımı sallayarak onayladım. Uzun bir süre önce çıkarmış olması gereken yüzüğünü çıkarması gerekliliğini düşünen fakat erteleyen kişi değişim mola kapısında karar verdi. Bu nokta değişim vagonu kompartımanında devamlı oturup, istasyonları göremeyen gözlerle bakmaktan geçmişin gölgesini yazarak devamlı şiir ve günce tuttuğunu ve şiir toplantılarında şiir okuduğunu bildiğimden dolayı, eğer bir kitap çıkarırsa, kendine olan düşünüş tarzını aile ce çevresiyle

"- Geçmişin zinciri sen de, anahtarını ben aldım. Şimdi artık geçmişi yazmayacaksın. Onu kitap haline getireceksin. İnsanlar okuyacak." Dedim.

Bana: "- Geçmişimi aldın. Artık ne yapacağımı bilmiyorum." Dedi. Fakat, çok iyi oldu. Özgürlük çok güzel." dedi.

8

Aslında, paylaşılmamış bilgi, becerinin kaybolmasına sebep olacaktı. Birliktelik vefalı dost için okyanuslar aşmış, kararlılıkta kazanç unu adındaki pastasını elde ettiğinden, Olgun arayış kendini bilgiye adanmış yaşam için, değişim istasyonunda inerek kendisine "Gelişim Vagonun' da bir kompartıman hazırlamıştı. Ay ise altın tepsi içerisinde gülümseyen güneşle birlikte gülümsüyordu.

Ay, altın tepsi içerisinde özgürlüğü beklerken:

" - Kuklacılık oyunu adalet masasında tek celse de sonuçlansa da ceviz kabuğu içine sığmayan fikirler, kişilik ve karakter de oyun oynar."

Yüzleşme gerçekleştirmeliydi. Doğadaki amaçlar eğrisiyle, doğrusuyla hal ve hareketlerde değişime uğrayarak düşünüş tarz zekice servise bırakılır. Hedef uğruna çıkılan yolculukta vasıtaya bindiğimizde hızlı gitmektense yavaş gitmekte yarar vardır. Nereye gideceğimiz molamız, raylar üzerinde kazaya uğrar. Kuralcı ve sistemci vagon yıllar geçse de geçim derdine düşecektir. Çevre ve Meslek için, kendini unutmak yıkıcılıktır. Derinlik yürek ister.

Ormanları gezmek, renklerine dokunmak, kelebek gibi uçabilmek, koklamak, koşmak gezegenin farkına varabilmektir. Ayna olmak i.in hiçliği kabul edip sıfırı tüketmek gerekir. "Yeşil Vadi Turu" değişimi öğrettiğimiz andır. Kendini engin denizlere açmak gerekir

Aşağıdaki değerleri yakından tanıyor olabilirsiniz benim, ve bizim olabilir.

Okuyun...Sonra düşünün. Listede bulunmayan değeriniz varsa eklemeyi unutmayın.

Başarısızlıklar ve sinir krizleri sizi suiistimal eden insanlar tarafından aptal durumuna düşürebilir. Mutsuz ve huzursuz, sıkıntılar içerisinde bencil ve ikiyüzlü insanlar sizin zayıf yanlarınızı bilinmezlik ve ulaşılmazlık yolunda yalan söyleyerek zorluk çekerek kararsızlık yaşarlar.

Potansiyel, güç, kazanç benlik deryasında anlayış bekler. Asla vazgeçmemek, eylem planları yapmak, ertelememek, bağışlamak, yüzleşmek, enerjik ve kendin olabilmek için prensip sahibi olmalıyız.

Sonuç düzendir. Görev mirastır. Heyecan zevktir. Özlem ışıktır. Saygınlık ve zenginlik okyanus içerisinde üretken düşüncesiyle yoluna devam eder ki bu da bakış açısı ve empatidir. Espri becerinin arkadaşıdır. Merak iletişimi getirir.

Sorgulama değişimi başlatır, Düşünüş tarzı zekicedir. Geçmişin sorumluluğunu, geleceğin Müdahale eden yanı ve bugünün duygusuyla gezinti yapmakta yarar vardır.

Süreyya Aktaş

Süreyya Aktaş 4

Damga

Yaşamıma damga vuran, topuklu kırmızı pabuçlarım ile çevremi geliştirmek için, kalabalıklar içerisindeki yalnızlığı içerek bindiğim " BENİ BANA GETİR YAR TREN" adındaki vasıtamın sorumluluğunu, umut tellerine mandalladım. Mavi kenarı çiçekli aynam ise sağduyu aşıliyordu. Umut bekleyen aileme, mesleğime, kişiliğime...

- Sen küçüksün... Senin konuşma özgürlüğün yok. diyen sesimin sessizliği ile sessiz gençlik... Kendini ifadeden yoksun ve sorumluluğu arayan kaybedilmiş değerler ile saklıydı özgürlük... Adını sonradan " Kelebek Çocuk" ismi verdiğim, içindeki sesin korkularına...

Korkular Konuşkandı aslında:

" - Her seferinde "UMUT İle SEVGİ" adına yola çıkıyoruz. Çevremize bakarken yeni bir günü, ümitli bir edayla karşılayan neşeli yüzler ile karşılaşıyoruz. Tabiatın canlılara bahsettiği renkler karşısında içimiz "KIPİR KIPİR" oluyor. — Değil mi?

...
Ve ben de "UMUT ve SEVGİ" bulmak için, bir pazar günü dışarı fırladım. Hava "SICACIK" ve "SEVECEN"... "GÜNEŞ" parlak, fakat... titrek bir ışık saçarak pırıltılı sıcaklığı ile hayatımın "BUGÜNÜNE" ve "RUHSAL ENERJİME" katkıda bulunarak anlam kazandırıyor. Hiçbir taşıta binmeden, ayaklarım beni nereye götürürse oraya gidecektim. Böyle bir "KARAR" aldım nedense BUGÜN" için.

Aşağı yukarı altı saat yürüdüm. Belki o günün akşamına dek. "ZİHİNSEL OLARAK RAHATLADIM". Bir dizi hatıram belleğimde canlanmıştı

Yolun sonu görülmeyecek kadar uçsuz bucaksız, kimse bulunmayan geniş bir bahçeye çıkmıştı. Taç yapraklı, beyaz papatyaların, rengârenk güllerin, sarmaşıkların ve hanım ellerinin kokusu karışmıştı.

Çocukluğuma... Gençliğime...

Bu "FAZİLET" karşısında dayanamayıp dua etmeden kendimi alamadım. O an gözlerimde beliren yaşlar ile karışık bir tebessüm aksetti yüreğimde... Büyük bir "SEVİNÇ"... "GÜZELLİK" karşısında hayran kaldım. Kendimden geçtim.

- Ne ahenk, ne incelik, ne güzellik Tanrım! ...

Yüreğimde "YAŞAM SEVİNCİ" uyandırırvermişim birden. Arada bir ağaçlara sarılıp, çiçekleri kokluyor, yaprakları öpüyordum. Gün boyunca tüm canlılara selam veriyordum. Neden ise canlılar "GÖNÜL RAHATLIGI" ile manevi varlığını kuvvetlendiriyordu. Ve kuş sesleri... Beyaz Güvercinlerin etrafımda olmasını arzuladım. İç hesaplaşmalarım ile savaşırken, yürümekte zorluk çeken yaşlı, tonton bir insan ile karşılaştım. Yüzünde tebessüm, gözlerinde ışıltı. Beni kendine doğru çekti.

2

— Merhaba! ... Selamlaşmayı unuttuğum bir saate denk gelmişti. Saatlerce konuştu. Dinledim.

Biliyorum ki! ... Dinlersem öğrenebilirdim.... Tecrübelerinden yararlanabilirdim. Bu insanda yararlanabileceğim çok şey olduğunun farkına varmışım. Kısa bir süre sonra, "EDEBİYAT" ve "MÜZİK" konusunda "İLETİŞİM" kurabilmişim.

Kısaca ortak bir noktamız vardı. Olgun bir çınar ağacına benzettim. "ÇEVRE VE MESLEKİ" sıkıntılarına karşın, hatta çocuklarının bakmamasından şikayet etse de gönlüne üzümlük veren iç kapanıklığı zihnini karıştırıyordu. Aslında kitaplar arasında kurumaya bırakılmış bir güle benziyor, dikenlerini kaybetmiş olmanın burukluğunu yaşıyordu.

Yine de "SEVGİ, SAYGI, HOŞGÖRÜ" yüklü; "SAMİMİ GÜLÜMSEYİŞİ" ile çevresini aydınlatabiliyordu. O her şeye rağmen bir insan.

Şefkatli bir anne... Merhametli bir baba... Biliyorum ki gelecekte ki bendim...

Otobüste, vapurda, tren de görmezlikten gelip gözlerini kapatan duyarsız sessiz

gençliğimizin davranışlarına müdahale etmeyen canlı... Her şeye rağmen her gün "AY IŞIĞI" adını verdiğimiz sokaklarımıza "YILDIZ PIRILTILARI" ulaştırıyoruz. Sokak lambalarımızı "GÜNEŞE" benzeterek... "Sait Faik ABASIYANIK' IN" kaleminden dökülen cümleler gibi:

"- İçimdeki sevinçleri, kederleri paylaşacak insan Nerede? ."

Bir hafta öncesine kadar ayağımın nereye gitmesini istersem oraya gidiyordum. Şu anda ise yüreğim beni nereye götürürse oraya gidiyorum...

- Huzur Evleri ... Hastaneler ... Yetimhaneler

Maddi yardım edemiyorum. Lakin giderek, onların yüreğine bir buse konduruyorum. Beyaz güvercin hediye ediyorum. "ZENGİNLİK ve SAĞLIK" ...

Tüm insanlar ile "ÜMUT" için yola çıkalım. El ele tutuşalım. Gönül bankasına yatıracağımız "SAGDUYU" tohumcuklarını "KELEBEK DOKUNUŞUYLA" dağıtalım

Süreyya Aktaş 4

Huzur

Akşam! ..
Akşamın, o karanlık gölgesindeyim Ve...
İnsân seline karışıp giderken
yalnızlığım...
Atından inen yorgun bir şövalye gibi...
Vâsitalardan inme-binme telâşındayım.
Yine yaşadığım günü yazma
açlığındayım.
Yollar boyu yürüyüp bindiğim otobüste...
Ayakta çekilen eziyetlerim
yetmiyormuş gibi,
Cepçiler, dilenciler, lâf atmalar
Ve açlıktan mide sancılarım...
Yine, bugün sokaklar da,
Kimler aç kaldı.
O yüzlerde ki sahte maskeler
Ne zamân kalkacak üzerimizden
Ve yine ne zamân yol bulup,
O tatlı uykumuz bölünmeden
Midemiz zil çalmadan uyuyacağız
Bu sessiz sakin odamızda
Süreyya Akta

Süreyya Aktaş 4

İnad

Ne zamân bir şeyler yazmak istesem,
Neler gelmez aklıma...
Kalem sanki inâden
Söylediğimi yazmaz.
Dönüp baktığım da ben bile
İnanmam yazdıklarına...

(GAZETE' de yayınlandı.
1989-1990)

Süreyya Aktaş 4

Sağduyu

Daha okuma yazma bilmediği günlerdi. Eline aldığı kalemle çizer dururdu beyaz kâğıdı... Sonra da ebeveynine:

" - Bak senin adını yazdım. " derdi... Programlar yapıp yolculuğa çıkarırdı, her yazdığı kişiyi... Ve isimler takardı.

"AY" olurdu bazen karanlık sokakları aydınlatan, bazen "GÜNEŞ" yapıp çevreyi ısıtan, "YILDIZ" yapıp ışıklandırılan insanların sohbeti için giderdi sonsuza...

"- Gitmeli miyim? Diyerek kendine sorar... Sonra cevapları. "- Evet. Gitmeliyim... Gitmeliyim... Gitmeliyim."... Sonsuz yolculuklara yelken açmalıyım..."

Naralar atardı... Bazen bir postacının çantasında bulurdu yalnızlığını... Bazen gemiye arkadaşlık eden martılarda uçardı özgürlüğe... Bazen avare dolaşırdı kaldırım taşlarını sayarak, yaşayarak amaçsızlığı... Amaçsızlığı yaşardı. Sonra sessizlik her kayboluşlarda, her kırılan cam parçasında bulurdu ölümü... Sessizliğe inat... Zincirliydi kapılar... Anahtarları başkasında korkular yaşardı...

Kalem ve Beyaz kağıtların yerini alan bilgisayar artık paylaşımı ve postacı zevkini de unutturmuştu... Artık, yalnızlıkları tatmak için çayın içine atacaktı şekerleri... Sonra hastalıklar başlayacaktı... Şeker hastasıyım, kalp hastasıyım diye... Aslında bunların kökünde her insan bilseydi eğer... Ölüme çıkan yolun "İŞKOLİK" olma hastalığı olduğu... Bunları bilgisayara paylaşırken bu olaydan nasıl yararlanması gerektiğini bilmesi gerektiğini biliyordu...

"- Gerekmiyor mu? Evet, yeniden "ÇERÇEVE" yapmalıyım. Yeniden kendimi çerçevelemeliyim."

Tüm insanlar hayattan ders almalı. "BUGÜNÜN FARKINDALIĞINI" Yaşamalılar...

Süreyya Aktaş 4

Yaşam

Sabah oldu yine... "GÜNEŞ'İN" ilk pırıltıları "DAĞ" yamaçlarına vurmaya başladı. Yatağından doğruldu. Etrafına bakındı. Kendisine ait bir odası yoktu. Uç kız kardeş bir odayı "PAYLAŞIYORDU".... Karşılıklı iki ranza, biri her zaman boştu. "MİSAFİR" geldiğinde "BAYRAM" ederdi ranzanın üst katı. Müzik setleri ve çalışma masaları duruyordu.

Her gün olduğu gibi "BUGÜN DE" her taraf darmadağınaktı. Yatağından inerek mutfak bölümüne geçti. Ve pencerenin önüne gelerek sabahın sessizliğini içine çekti. Annesinin sesi ile bu sessizlik bozulmuştu.

"Kahvaltı hazır."

Her zaman ki gibi bugün de erken kalkmıştı "ŞEFKAT" dolu "ANNESİ". Sanırım tek isteği çocuklarını kahvaltısız okula göndermemesiydi. Alelacele kahvaltıdan sonra, formasını giyerek kitaplarını kaptı, dışarı fırladı. Sokaklar boyunca "HEDEFLERİ" uğruna yürüyen insan topluluğuna karıştı.Yollar boyu yürürken düşüncelere daldı. Bu gün yine hangi olaylar olacaktı. Hangi "TANTANALARI", hangi "BUNALIMLARI" ve "STRESLİ" konuları günlüğüne yazacaktı. Bir ara gülümseyerek onu bir gönül dostuna benzetti. Ve, Sevgili günlüğüm diyerek içini çekti.

...
"Bir gün daha bunalımlarıyla, tantanalarıyla geçiyor... Sokakların o gürültülü havası canımı sıkmaya başladı. Hayatlarından bıkmış hiçbir şeyden zevk almayan ölü robot insanlarla doluydu caddeler..."

Akşam olmak üzere bu sefer o telaşlı insanlar telaşla evlerine girmişlerdi. Ve gecenin ilk ışıkları sokakları aydınlatıyordu. Şarkta ki bu şehri kendi başına bırakmışlardı. "GİZEM", bu vakitte gönül dostuyla "BİRLİKTEYDİ". Ve ailesiyle olmanın bahtiyarlığını yaşadı. Gönül dostunu bir arkadaşı hediye etmişti. Bir müddet baktıktan sonra eline aldı ilk sayfasını açarak okumaya başladı.

"Unutmadığı unutamadığı birkaç hatırasıydı bunlar" .

Çocukluk dönemi, gençlik dönemi:

Çocukluğu özlenen bir çağ olmuştu. Şarkın tipik evlerinden olan bir evde, Yedi odalı taştan binada büyümüşü. Bu ev onun çocukluk hatıralarıyla doluydu. Fakat, o artık bir çocuk değildi. Okul hayatı bitmiş genç bir kızdı. – Birgün kitap yazacağım. Kütüphanelerde yer alacak" diyordu... Hayatını bir kitap haline getirmeye karar verdi. Kitap haline getirmesinin de hem kötü hem iyi bir anısı vardı. İlkokul dördüncü sınıfta kitap kolu anahtar görevi ona verildiği halde.

5

"Çocuk Kalbi" kitabını istediği halde verilmeyip, Ali ve Enver arkadaşlarına verilmişti. Her iki çocuk kalbi:

- Bu okula ders vermeli düşüncesiyle karar verdi kitap çıkaracağım ve okuldaki kütüphanede ki kitapları Bir gül arkadaşının evine taşıma grevini üstlenmişti...

Kütüphanelerde okunması beklenen kitaplar, okumak isteyen çocuklara verilmiyordu.... SINIRLAR, PRENSİPLER, KALIPLAR konuşuyordu ona göre:

BİR MÜDDET SONRA TABİRİ CAİZSE HADEME HALIS GÖRDÜ

- Ne yapıyorsunuz dedi...

Olayı anlattı... Halis güldü.

- Yardım edeyim okula getirelim dedi.

Olmaz dedi genç kız...

- Olmaz ders vereceğim... Kitaplar okunmak içindir, saklanmak ve satılmak için değildir...

Kitap, bilgidir...

Kitap, gelenektir,

Kitap, gelecektir! ! ! ...! ! !

Kitap, şimdidir,

Kitap geçmiştir....? ? ? ...

ÜMUT yüklü, gaye, SEVGİ dolu, masum görünüşlü, aşkını kendinden üstün tutan çağının bütün SORUNLARINI taşıyıp ta kurtulma yolunu İMAN Ve DUA' DA bulan genç kızın DUYGULARIYD bunlar...

O bir kurtarıcı bulmalıydı. Ve buldu. O gönül dostuna kavuşmanın bahtiyarlığını duyuyordu.

Kalemi bıraktı. Yavaş yavaş doğruldu. Okumasına devam etti. Kendini yavru bir fidana benzetti. Ve yine hülyalara daldı.... Düşündü...düşündü...düşündü... Kalemi aldı. tekrar bıraktı. Yavaş yavaş doğruldu. Uzaktan gelen nağme seslerine kulak vererek pencerenin önüne geçti.Ve dışarıdaki sessizliği içine çekti. Yine o ses:

6

-“Yemek Hazır.”

Bütün AİLE sofraya başındaydılar. GÜZEL bir sohbet, UMUT VE SEVGİ dolu, GELECEĞE yönelik AİLE bağlarını koparmamaya çalışan aile tablosu karşındaydı. O sofradayken MUTLU Ve HUZUR günlerini yazmanın bahtiyarlığını duydu.

Ve tuttuğu günlüklerinin birinci cildini alarak yaşatmaya çalıştığı o GÜZEL günleri bir kez daha anarak gözlerinin önüne getirdi.

nnde duran bir başka kapalı defterine baktı. İini çekerek o güzel bir daha geri gelmeyecek günlerini bir daha yaşadı. Bu defteri KORKULAR doluydu. Okumaktan bile korkuyordu. Ve belki de okursa ağlayacağından..

- Okumalıyım... Yzleşmeliyim.. KENDİNİ BİL, KENDİNİ TANI yolunda yrmeliyim...

“ Her ihtimale karşılık bir kez baktı o MAVİ kapaklı defterine ve sayfasını çevirdi. YAşAMIN ilk demlerini hem yazmaya hem de okumaya başladı.

...

17-01-1986

“ evremdeki insanların tutuculuğu, kuralcılığı, yıkıcı eleştirileri ve korkuları olduğundan dolayı bastırılmış duygularla i içe yaşadığım şu dönem, kendimi şanssız ve mutsuz hissediyorum... Doğu Zihniyeti ve Batı Zihniyeti arasında yaşattığım sınır beni benden kaçmaya itiyor. Ve kendimi tanımıyorum. Suşturulmuş ve kastre olmuş bir tembel ağız... Konuşmaktan ve kendini ifadeden aciz...İçimdeki Korkularımla...

Süreyya Aktaş 4